

Sygn. akt I KS 34/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2022 r.,

w sprawie **M. A. i B. M.**

oskarżonych z art. 160 § 2 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

w przedmiocie skarg obrońców oskarżonych

na wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 1 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 470/22, uchylający wyrok Sądu

Okręgowego we Wrocławiu z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt III K 135/20 r.,

i przekazujący sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania

postanowił:

**oddalić skargi, a kosztami sądowymi w przedmiocie skarg
obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt III K 135/20, uniewinnił M. A. i B. M. od zarzutów popełnienia przestępstw z art. 160 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Po rozpoznaniu apelacji Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia – Krzyki Wschód, złożonej od tego wyroku, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 1 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 11/18, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę M. A. i B. M. przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Skargi od wyroku Sądu odwoławczego złożyli obrońcy oskarżonych **M. A. i B. M.**, zarzucając temu orzeczeniu naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. polegające na uchyleniu wyroku Sądu I instancji i przekazaniu sprawy temu Sadowi do ponownego rozpoznania, na podstawie art. 454 § 1 k.p.k., w wyniku oparcia się przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, na wadliwej wykładni przepisów rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie standardu organizacyjnego opieki okołoporodowej, i narzucenie oskarżonym obowiązku zapewnienia dziecku w warunkach porodu domowego wszystkich takich samych standardów i procedur, które obowiązują w szpitalu, co stanowi nadinterpretację wskazanych przepisów, dążąc w ten sposób do spełnienia dyspozycji art. 454 § 1 k.p.k., która jednak w przypadku prawidłowej wykładni w/w przepisów materialnoprawnych nie została spełniona. Podnosząc ten zarzut **wnieśli** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na złożone skargi Prokurator Rejonowy dla Wrocławia-Krzyki Wschód wniósł o oddalenie skarg.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargi obrońców oskarżonych nie są zasadne.

Podstawą skuteczności nadzwyczajnego środka zaskarżenia uregulowanego w art. 539a § 1 k.p.k., jest wykazanie (po myśli § 3 tego przepisu), że wydanie – na etapie postępowania apelacyjnego – orzeczenia kasatoryjnego naruszało art. 437 k.p.k. [w rzeczywistości chodzi o art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. – zob. D. Świecki (w:) D. Świecki (red.): Kodeks postępowania karnego. Komentarz do zmian 2016, Warszawa 2016, s. 590] lub też, że przy wydaniu tego orzeczenia wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. Jednocześnie warto przypomnieć, że stosownie do treści art. 437 § 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Analiza postawionego w obu skargach identycznego zarzutu, nie pozwala na przyjęcie w realiach sprawy, że Sąd Apelacyjny we Wrocławiu rozpoznając

wniesioną na niekorzyść oskarżonych apelację oskarżyciela publicznego, naruszył unormowanie art. 454 § 1 k.p.k.

W układzie procesowym, jaki wystąpił w toku przedmiotowego postępowania, Sąd odwoławczy nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż to, jakie ostatecznie zapadło, bowiem na przeszkodzie temu stał właśnie zakaz sformułowany w art. 454 § 1 k.p.k., określający jedną z reguł *ne peius*. Przepis ten stanowi, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co, do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie. Co istotne, w takim wypadku kontrola w trybie skargi na wyrok sądu odwoławczego nie może obejmować oceny przez Sąd Najwyższy, czy zaistniały merytoryczne podstawy określone w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego albowiem Sąd Najwyższy nie jest władny na podstawie art. 439a § 1 k.p.k. do oceniania materiału dowodowego przedstawionego w sprawie, do czego uprawnione są jedynie sądy powszechne. Co za tym idzie, kontrola Sądu Najwyższego nie może obejmować oceny, czy zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona czynu zabronionego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2021 r., sygn. akt V KS 29/21 oraz dnia 10 lutego 2017 r., sygn. akt IV KS 6/16).).

Biorąc powyższe pod uwagę należy wskazać, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do oceny, czy Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, działający w niniejszej sprawie jako sąd odwoławczy, dokonał nadinterpretacji określonych przepisów, albowiem kwestia ta jest ściśle związana z oceną przedmiotu niniejszej sprawy (kwestii odpowiedzialności oskarżonych za zarzucony im czyn) w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego.

Z tych względów należało orzec jak w postanowieniu.